POZOR NA HŘEBÍČEK ... řekl přítel, když podával ze stěny kříž před malováním a podivil se, proč je na tomto místě tak nešikovně zatlučen, to je tak dobré jen k poranění...ale přesto podvědomě chápal, že na tomto místě nějaký smysl má...Ten hřebíček je pro nás svým způsobem vzácný... je totiž malým svědectvím a zároveň aktuální připomínkou, že se "blíží" Boží Tělo ... To si nejlépe uvědomíme dodnes třeba na Domažlicku, když navštívíme dům věřící rodiny, jejíž příbytek zdobí kříž, přičemž v jeho spodní části bývá zavěšen, a to často „na hřebíčku“, božítělový věneček – tzn. malý rostlinný nebo květinový, který v procesí o Božím těle nesli členové rodiny a dotýkali jej o monstranci s Tělem Páně...

I taková vroucí úcta byla u našich předků před Nejsvětější Svátostí oltářní. Tato tradice – svěcení božítělových věnečků – je nejen na Chodsku stále ještě živá... jinde však žije již jen ve vzpomínkách, nebo o této tradici čteme v dobové a odborné literatuře... A kéž je tento prázdný hřebíček pro nás pozvánkou na čtvrteční Slavnost Těla a krve Páně třeba v rozdělovském kostele – zde liturgie začíná v 18 hodin, jste srdečně zváni (!)... (přijďte i bez věnečku)